

РЕШЕНИЕ

№ 1523

гр. София, 06.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,
в публично заседание на 06.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3284** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 11, ал.4 от Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ППЗСПЗЗ).

Производството е образувано по жалба на Методи Д. М. от [населено място], подадена чрез адв. Д. срещу Заповед №РД-64-208/03.12.1998г. на кмета на район „М.“, Столична Община, с която е одобрено на основание чл. 11 ал. 4 от ППЗСПЗЗ, решение по преписка № АГ-№№-219/09.04.1998 г. на район М. за имот пл. № 3716, кв. 18 и кв. 20 по плана на[жк].

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е нищожна и незаконосъобразна. Иска се съда да я отмени и върне преписката за произнасяне по компетентност, алтернативно да реши въпроса по същество и определи като незастроена цялата площ на имота. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. Д., която моли да се обяви нейната нищожност, алтернативно да се отмени като незаконосъобразна по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата Кметът на Столична община – район „М.“, чрез процесуалния си представител юрк. Ц. изразява становище за недопустимост на жалбата, тъй като е налице влязло в сила съдебно решение по гр.д. № 775/2007 г. по описа на СРС, ГК, 51 с-в, респективно просрочена. Алтернативно твърди, че жалбата е неоснователна по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни И. С. М., М. К. П. и И. К. М. – редовно призовани, не вземат

становище по жалбата.

След преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от удостоверение за наследници №002357/29.04.2011 г. (л. 24), издадено от район „С.“, СО, Методи Д. М. е един от наследниците по закон на Д. Я. К. – М., починала на 18.06.1985 г.

Представен е протокол от 09.10.1956 г. по гр.д. № 417/56 г. на Софийски народен съд – Сталински район, от който се установява, че по силата на съдебна делба – спогодба, сключена между наследниците на Я. З. В. и Н. Я. З., Д. Я. М. е получила в дял и изключителна собственост нив от 3250 кв.м. в м. „Г.“, при съседи: братя П. З., Д. З. и С. Д. (л. 170-175).

С обжалваната Заповед № РД-64-208/03.12.1998 г. на кмета на район „М.“, Столична община, издадена на основание чл. 11, ал.4 от ППЗСПЗЗ (л.4) и удостоверение по чл. 13, ал.4,5 и 6 от ППЗСПЗЗ на техническата служба при район „М.“ (л.5), според които бившият имот пл. № 3716 попада в лист 602 по плана на[жк], одобрен със Заповед № РД-50-09-224/25.05.1988 г. на главния архитект на [населено място] (л. 63) и не може да бъде възстановен, тъй като е зает от жилищни блокове и ОДЗ.

В становище на процесуалния представител на ответника (л.13-15) изрично е заявено, че преписка вх. № АГ-94-00-219/98 г. не се съхранява при административния орган, тъй като е изтекъл законоустановения срок за съхранението и. В подкрепа на тези твърдения е представен по делото от Държавна агенция „Архиви“, РД „Архиви“ – С., Акт за унищожаване на неценни документи с изтекъл срок на съхранение от 30.03.2010 г. на комисията назначена със Заповед № РД-06-68/17.03.2010 г. на кмета на район „М.“ (л.110-118), като по т. 26 е отбелязано кореспонденция с граждани и фирми по въпроси на кадастъра и регулацията на района. С писмо № 225/12.05.2010 г. на началник отдел „Териториален архив – С.“ при РД Архиви –С. (л.117) е уведомен кмета на район „М.“, че няма възражения по така предложените с актеа дела за периода 1980-2008 г., които не са обект на Национален архивен фонд Представена е и Номенклатура на делата със срокове на съхранение на Столична община, район „М.“ (л.70-107) утвърдена 2009 г. в съответствие с чл. 43 от Закона за националния архивен фонд (ЗНАФ). Представен е ведомствен списък на документи на Столична община и районите от 2000 г. (л.151-153).

По делото е приета СТЕ изготвена от вещото лице Т. А. (л.135-137) – оспорена от жалбоподателя. От заключението на вещото лице и обясненията на същото в съдебно заседание от 27.09.2012 г. се установява, че стар имот пл. № 3716 с площ от 3216 кв.м., съгласно одобрения със Заповед № РД-50-09-224/25.05.1988 г. регулационен план (приложение №3 към заключението) попада в: кв. 18, УПИ I-О. – 630 кв.м., заключени между цифрите 12,13,14,12; кв. 18, УПИ II-ОДЗ – 1525 кв.м., заключени между цифрите 1,3,7,14, 13,1; кв. 20, УПИ I-О. – 550 кв.м., заключени между цифрите 8,9,10,11,8 и [улица] кв.м. заключени между цифрите 12,7,8,11. Частта от стар имот пл. № 3716, попадаща в кв. 20 е заета от изградения 8 – етажен блок и подходите към него. Улицата между кв. 18 и кв. 20 също е реализирана. Според вещото лице предвиденото строителство върху териториите върху които попада имота е изцяло реализирано. От обясненията на вещото лице, се установява, че в частта между цифрите 12,13,14 и 12 е изпълнено озеленяване и вертикално планиране. Частта от имота заключена между цифрите 2,3,4,5 и 2 попада върху постройка и двор на детска

градина. Към 1998 г. територията между т. 1,2,5,7,14,13 и 1 попада в УПИ I-за О..

От заключението на повторната СТЕ, изготвена от вещото лице К., неоспорено от страните, което настоящия съдебен състав кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че: съгласно приложената комбинирана скица от Г.-С., стар имот № 3716 по кад.план 1939г., кад.лист № 17 спрямо стар регулационен план 1988 г., ж.к.»М. 1», попада в кв.20, кв.18 и реализирана улица»Д. Д.». Стар имот № 3716 попада в парцел I - «за О.», кв.20 с площ 550 кв.м . оцветена в зелен цвят по буквите Д, Е, Ж, З, Д. В тази площ мероприятиято е реализирано и има комплексен характер, което включва 8-етажен блок № 45 с вертикална планировка и озеленяване в прилежащия терен пред входовете на блока, съответна инфраструктура за него - кабели ниско напрежение, телефони, топлопровод и др. Стар имот № 3716 попада в улица »Д. Д.» и тротоар между кв.18 и кв.20 с площ 505 кв.м. оцветена в червен цвят по буквите Д, Е, И, К, Д. Уличната регулация е реализирана. В улицата има изградена канализация кабели НН; топлопровод и др. Стар имот № 3716 попада в парцел I - «за О.», кв.18, съгласно заповед РД-50-09-224/25.05.1988г. на Главния архитект на С. с площ 626 кв.м., оцветена в син цвят - с шрихи по букви И , Н, О, И. Тази част е прилежащ терен към бл.52 и преминава изграден топлопровод. Стар имот № 3716 попада в парцел II - «за ОДЗ», кв.18, съгласно заповед РД-50-09 224/25.05.1988г. на Главния архитект на С. с площ 970 кв.м. оцветена в син цвят по букви М, А, Л, К, О, Н, М (площта на изменението спрямо стар имот 3716), плюс площта оцветена в жълт цвят от 560 кв.м. по буквите А, Б, В, Г, А или общо 1530 кв.м. Частта от 970 кв.м. представлява зелена площ, в която по моя преценка е разположена детската пързалка и катерушка. Това е благоустройствено мероприятие, реализирано със строителството. В площта от 560 кв.м. по буквите А, Б, В, Г, А, мероприятиято «ОДЗ» е реализирано с двуетажна сграда. С оглед изложеното, вещото лице е приело, че в конкретния случай реализираното строителство е от характер, визиран в § 1в от ДР на ППЗСПЗЗ, като мероприятиято е комплексно - включва както сгради, така и подземни и надземни съоръжения - съпътстваща инфраструктура, част от улица, озеленяване. Площите между сградите при комплексното застрояване се устройват като паркове и градини, места за паркиране или подземни паркинги и площадки за игра./чл.22, ал.2 от ЗУТ/.

С Решение № 2523/203 от 26.02.1999 г. по преписка по заявление вх. № 203/03.01.1992 г. на ПК „Студентска” (л. 124) на наследниците на Д. Я. М. е отказано възстановяване на собствеността върху нива от 3,227 дка, находяща се в строителните граници на [населено място], м. „Нови кър – Г.”, представляваща имот № 3716 по изработения през 1939 г. кадастрален план. С решение № 14.04.2008 г. по гр.д. № 775/2007 г. на СРС, ГК, 51 с-в, влязло ви сила на 21.11.2008 г. (л.145-146) е отхвърлена жалбата на Методи Д. М., М. К. П. и И. К. М. против Решение № 2523/203 от 26.02.1999 г. по преписка по заявление вх. № 203/03.01.1992 г. на ПК „Студентска”. Във връзка с молба за отмяна на посоченото решение на СРС подадена от Методи Д. М. е образувано адм.д. № 8233/2012 г. по описа на ВАС, IV отд. (л.147). При извършена служебна проверка, настоящия съдебен състав установи, че с протоколно определение от 21.01.2013 г. молбата е оставена без движение.

При така установените факти, Административен съд София - град, II-ро отделение, 36-ти състав, обосновава следните правни изводи:

Комплектоването на административната преписка по обжалване на административния акт е задължение на органа, който го е издал или на неговия

правоприемник, но само в срока, в който документите се намират при него – така, в мотивите на решение № 6302/24.06.2003 г. по адм. д. № 2751/2003 г., на Върховния административен съд, II отделение. Съгласно чл. 10, ал.4, т.1 от действащия към датата на издаване на оспорваната заповед Закон за държавния архивен фонд (отм. ДВ бр. 57/2007 г.), приключените в деловодството документи се съхраняват в архивите на учрежденията и организациите в продължение на следните срокове: за висшите органи на власт и управление, за централните и окръжните учреждения и организации - 10 години.

Съгласно чл. 45, ал.3 от Закона за Националния архивен фонд (ЗНАФ), учрежденските архиви на държавните и общинските институции съхраняват документите до тяхното предаване в съответния държавен архив или до унищожаването им. В съответствие с чл. 49, ал. 1 и ал.2 от ЗНАФ, документите от масово-типов характер, неподлежащи на запазване, могат да се унищожават с акт. Актът се утвърждава от ръководителя на съответната държавна или общинска институция. Актът по ал. 1 се съставя от постоянно действаща експертна комисия съобразно давностните срокове, посочени в закон, и тези, посочени в номенклатурата на делата и в списъците на документи със срокове на съхранение. В случая по делото е представен такъв акт от 30.03.2010 г., т. 26 от който е записано, че са унищожени 4 бр. дела 1980 г- 1999 г. представляващи кореспонденция с граждани и фирми по въпроси на кадастъра и регулацията на района с индекс по номенклатура КР-11, за които в представената номенклатура (л. 90) е отбелязан срок за съхраняване 10 ЕК. Видно от указанията за прилагане на номенклатурата, раздел IV – срокове за съхраняване е отбелязано, че в зависимост от сроковете за съхраняване делата могат да бъдат: 1. Дела за постоянно запазване и 2. Дела за временно запазване, като делата, на които срокът за запазване е със забележка ЕК (експертна комисия) е възможно да съдържат документи, подлежащи на постоянно съхранение. С оглед изложеното, 10 годишния срок за съхранение на преписката е изтекъл през 2008 г. Действително както е отбелязал жалбоподателя, процесната заповед следва да бъде класифицирана според номенклатурата РД -09 – заповеди на кмета по дейността на района, като тази заповед е запазена и не е унищожена, тъй като както в съответствие със закона, така и по посочената номенклатура, нейният срок за съхраняване е 20 години. В съответствие със същата номенклатура срокът на съхранение е 10 години и за кореспонденция с фирми и граждани по дейността на района. Други изводи не следват и от представения от жалбоподателя ведомствен списък на документите на Столична община и районите. Не е ясно към кой момент е действал така представения документ, единствено има отбелязване, че същия е от 2000 г. На следващо място същия съдържа срок за съхранение П (най – вероятно постоянен) на удостоверенията по чл. 13, ал.4 и ал.5 от ППЗСПЗЗ, който в случая е спазен видно от представеното удостоверение по делото на л. 5. С оглед изложеното, на жалбоподателя изрично е указано с определение от 21.06.2011 г., да представи по делото доказателства за неспазена процедура на уведомяване на заинтересованите лица към момента на издаване на процесната заповед. Такива доказателства по делото не са представени. Обратното се установява от представеното по делото решение № 14.04.2008 г. по гр.д. № 775/2007 г. на СРС, ГК, 51 с-в, влязло в сила на 21.11.2008 г., в което на л. 2 е цитирана оспорваната в настоящото производство заповед, която е била в кориците на това дело. Следователно още през 2008 г. жалбоподателят е бил запознат с оспорвания административен акт. По изложените съображения жалбата подадена на 04.04.2011 г. се явява просрочена, като подадена извън

законоустановения срок за обжалване.

Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на жалбата поради наличието на влязло в сила съдебно решение по оспорването.

Производството по реда на чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ е междинно производство развиващо се преди произнасянето на Поземлената комисия (редакция на разпоредбата към ДВ бр. 122/97 г.) по искането за възстановяване правото на собственост върху съответните бивши земеделски земи. В производство по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ единствения релевантен въпрос е този касаещ наличие на строежи върху терена на подлежащата на възстановяване земеделска земя, включена в урбанизирана територия. В случая влязлото в сила съдебно решение е по отношение на Решение № 2523/203 от 26.02.1999 г. на ПК Студентска, с която е финализирано производството и което решение е отделен и различен акт от оспорваната в настоящото производство заповед.

Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице, доколкото жалбоподателят се легитимира като наследник на Д. Я. М., починала на 18.06.1985 г. и същият е разполагал с правен интерес да обжалва процесната заповед към датата на издаването ѝ. Жалбата е подадена извън преклузивния срок, но в същата са изложени доводи за нищожност на заповедта, което искане в съответствие с чл. 149, ал.5 от АПК не е обвързано със срокове, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорения административен акт е издаден от компетентен орган, по предвидения от закон ред и форма. Компетентността на органа произтича от представената по делото Заповед № РД-09-846/19.11.1998г. на Кмета на Столична община (л.6), издадена на основание §11, ал.1 от ДР на ЗИД на ЗСПЗЗ /ДВ 88/1998г./, с която на кметовете на райони се възлагат правомощия по одобряване решенията на съответните районни технически служби за определяне застроената част от имотите в строителните граници на населените места.

Компетентността на кмета в пределите на това производство е ограничена единствено до определяне размерите на фактически застроената, съответно незастроената част от процесния имот. Ето защо, в това производството не се изследват въпроси, свързани с възможността за възстановяване в стари реални граници на процесния имот. Последното съгласно чл.33, ал.2 от ЗСПЗЗ (в редакцията към ДВ бр. 79/96 г.) е от изключителната компетентност на реституционния орган по ЗСПЗЗ – ПК (сега ОСЗ), която проверява наличието на предпоставките, свързани със законността на строителството, статута на съоръженията и възможността за възстановяване на собствеността в стари съществуващи/възстановими реални граници, вкл. и дали са налице условията на чл.10, ал.7 от ЗСПЗЗ. В тази връзка, независимо от посоченото в оспореното решение непрецизно определяне - „че имота не може да бъде възстановен" - коректното тълкуване на волята на административния орган е, че в целия процесен имот са проведени строителни дейности от вида на тези по §1в, ал.1 от ДР на ППЗСПЗЗ и не е налице площ свободна от застрояване, като в оспорваната заповед подробно е описано върху кой терен попада имота, какво е предназначението му и дали са реализирани мероприятията.

Следователно, не е налице твърдяната от жалбоподателя нищожност, тъй като се касае за валидно издаден административен акт. В хода на настоящото производство не се установиха други нарушения на оспорената заповед, които да водят до обявяването и за нищожна.

За пълнота следва да бъде отбелязано, че по делото категорично се установи, че площта на целия поземлен имот стар № 3716, попадащ по действащия ЗРП, одобрен със заповед №РД-50-09-224/1988г. (към датата на издаване на процесната заповед) , в кв.18, кв. 20 и [улица]е заета от фактически извършени строителни дейности и не е налице незастроена площ по смисъла на §1в, ал.1 от ДР на ППЗСПЗЗ.

С оглед изхода на спора и при направено от ответника искане за присъждане на разноски, на основание чл. 143, ал. 4 АПК, следва да му се присъдят сторените по делото разноски. На основание чл. 8 във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения юристконсултското възнаграждение следва да е в размер на 150,00 /сто и петдесет/ лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр.4 от АПК и чл. 143, ал. 4 от АПК, Административен съд – София - град, II отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Методи Д. М. от [населено място], подадена чрез адв. Д. срещу Заповед №РД-64-208/03.12.1998г. на кмета на район „М.“, Столична Община.

ОСЪЖДА Методи Д. М. от [населено място] да заплати на Столична община, [населено място], [улица], сумата от 150 /сто и петдесет/ лева - разноски в настоящото производство.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: